

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan popre-

Tečaj XL.

V Ljubljani, 2. kimovca 1887.

List 35.

JOŽEF,

po Božji milosti

knez in škof Kerški,

dr. sv. pisma itd.,

pozdravlja vse verne svoje škofije.

Marsiktere želje mi neprestano težijo serce. Rad bi jih vam, ljubi verni kristjani, prav živo priporočil.

V tem letu si prizadevajo katoličani po vesoljnem svetu, da bi vzajemno kot hvaležni otroci vredno po-častili najvišjega pastirja cele sv. cerkve, osivelega starčeka papeža Leona XIII, ki bodo obhajali zadnji dan t. l. svojo zlato mašo.

Dobri otroci se zbirajo o posebnih, slovesnih priložnostih okrog očeta in matere. Donašajo jim ta ali una darila in s tem dokazujejo, da so svojim starišem hvaležni, da jih spoštujejo in priserčno ljubijo. Tudi dobri otroci, ki so daleč od doma, se vdeležujejo veslega dneva vsaj v duhu. Svojo vdanost jim sporočajo po poslancih in pismih. Ravno tako se združuje celi kerščanski svet, da bi skazal svojo otroško ljubezen do sv. Očeta in zvesto vdanost do papeževega sedeža, bodi si po poslancih, bodi si po raznih darovih, ktere jim hoče poslati. Vsi pa hočejo jim spričati svojo zvestobo in ljubezen s tem, da za nje molijo in jim obilno sreče želijo.

Ljubi verni kristjani Kerške škofije! Tudi vi niste zaostali za drugimi deželami in škofijami. Vedno še pošiljate sv. Očetu po svoji moči darove, ki so namenjeni za misijone. Zato se vam vsem kot vaš višji dušni pastir lepo zahvalujem. Meseca decembra se bote tudi v svojih molitvah spominjali sv. Očeta, naj bi Bog blagoslovil svojega namestnika na zemlji, naj bi ga varoval, vodil in ohranil v blagor milijonov in milijonov kristjanov, v povišanje in razširjanje naše sv. cerkve.

Ljubi kristjani! Pri sercu mi je pa tudi in me silno skerbi, da bi spodobno obhajali službo božjo in da bi prav posvečevali nedelje in praznike. Pri sercu mi je blagor vernih, ki so mi izročeni in me silno skerbi, da bi se po sedanjih spridenih, krivih in lahko-mišljenih naukih tu ali tam ne pokvarilo kerščansko življenje in zasejalo napčno in sprideno poželjenje po posvetnem veselji. Zakaj iz tega izvira najhujša razuz-

danost in strašna surovost, ki pripravi posamezne ljudi in cele družine v časno in večno nesrečo.

Najhujši mi pa teži serce velika stiska naše škofije, ktero najprej odverniti je silno potreba: namreč veliko pomanjkanje duhovnov. To je, ljubi kristjani! kar obžalujemo in ker imamo zaprečiti.

To pa je zelo važna reč. Da zamorete to prav spoznati, razložil vam bom najprej, kaj so vam duhovni za celo življenje in za celo večnost. Dalje bom govoril o pomanjkanji duhovnov in bom razložil, kako zamoremo v tej veliki stiski si pomagati.

Kaj so vam toraj duhovni? Duhoven je najpopred vaš učenik. Duhovni vam nemajo oznanovati posvetnih naukov, temveč nebeske in Božje resnice vam razlagajo. Tako namreč piše sv. apostelj Pavel: „Velikokrat in po mnogih potih je nekaj Bog govoril očakom po prerokih, poslednjič tiste dni nam je govoril po Sinu, kterega je postavil deležnika vseh reči, po kterem je vstvaril tudi svet.“¹⁾ Resnica, ktero vam oznanujejo duhovni, toraj ni od ljudi izmišljen nauk, ni posvetna modrost, ktero bi bil človeški um zasledil in iznašel; to je Božja beseda in resnica. To je tista beseda, o kateri govori sv. Duh tako-le: „Tvoja beseda je svetilo mojim nogam in luč mojim stezam.“²⁾ O nji govori tudi Jezus Sirah, rekoč: „Studenec modrosti je beseda Božja na višavah in njena pota so večne zapovedi.“³⁾ To je ona beseda, o kateri pravi sam Jezus Kristus: „Resnično, resnično vam povem, da kdor mojo besedo posluša . . . ima večno življenje, in ne pride v sodbo, temuč je prišel iz smerti v življenje.“⁴⁾ In te Božje besede ne oznanujejo in spričujejo s pomočjo posvetne učenosti, ampak kakor priznava sv. Pavel sam o sebi: „Tudi jaz, ko sem prišel k vam, bratje, nisem prišel z visokostjo govorjenja ali modrosti, ko sem vam oznanoval pričevanje Kristusovo; in moje govorjenje in moje oznanilo ni bilo v pregovorljivih besedah človeške modrosti, ampak v skazovanji duha in moči; da vaša vera ni v človeški modrosti, ampak v moči Božji.“⁵⁾ To Božjo besedo, to zveličavno vero, ki je po vsem različna od posvetne modrosti, vam oznanujejo duhovni. Vaše otroke učijo spoznavati skrivnosti naše sv. vere in njene zapovedi že v nežni mladosti. Duhovni vzbujajo v nedolžnih otroških sercih najprej bogaboječnost in jih učijo ljubiti

¹⁾ Hebr. 1, 1. — ²⁾ Ps. 118, 105. — ³⁾ Eccles 1, 5. — ⁴⁾ Jan. 5, 24. — ⁵⁾ I. Kor. 2, 2 itd.

Boga, spoštovati stariše in predpostavljene in jih vbogati. V nežna serca vsajajo blagovoljnost in ljubezen do bližnjega. Otroka učijo iz serca sovražiti vsak greh in se varovati, da ne škoduje bližnjemu na premoženji, na česti in življenji. V kerščanskem nauku in pridigi razlagajo duhovni na tako in obširno kerščanske resnice. Razjasnujejo vam skrivnosti sv. vere in zapovedi Božje. Živo vam priporočajo, da bi jih zvesto spolnovali. Očitno vam dokazujejo, kako da je le kerščanska resnica jedina podlaga večnega zveličanja in prave sreče tudi na zemlji.

Ker imajo pa duhovni za vas, ljubi kristjani, in za vsakega izmed vas odgovor dajati pred Bogom: zato morajo „opominjati, prositi, svariti, podučevati in kaznovati. bodi si priložno ali nepriložno.“¹⁾

Kar vam imajo duhovni oznanovati, je tedaj Božja beseda in ni človeška modrost, o kateri pravi sv. apostol: „Ali ni Bog storil, da je neumna modrost tega sveta?“²⁾ To oživljajočo besedo Božjo oznanujejo in razlagajo duhovni vam vsem, malim in velikim, mladenčcem in starčekom. Živo vam jo priporočajo, vas svarijo, tolažijo in priskočijo potertim na pomoč. O kako se veseli skerbni duhoven, ako verni besedo Božjo v dobrem in najboljšem sercu ohranijo in sad obrodijo v poterpljenji.

Duhoven ni samo vaš učenik, ljubi kristjani, ampak tudi vaš duhovni oče. Duhovni prerodijo v kopelji prerodenja vaše otroke v otroke Božje, sodediče Jezusa Kristusa in dediče nebeškega kraljestva. Oni podajajo pravo zveličavno življenje, ga ohranjujejo in uterjujejo z živim kruhom, kterege delijo z altarja. Duhovni vzbujajo vsem, ki so spokornega serca, zgubljeno duhovno življenje vsled besed Gospodovih: „Prejmite sv. Duha, katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni; in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.“³⁾ Da, duhovni pridejo kristjanu v pomoč in ga oživljajo celo na smertni postelji. Ali ni tako, ljubi kristjani? Ali duhoven ni podoben očetu, o katerem pripoveduje sv. evangelij, ki hiti zgubljenemu sinu nasproti, ga z veseljem sprejme in objame ter mu pripravi veselo pojedino, ko mu podeli kruh angeljski? Ko so otroci odrasli očetovi oblasti in sami svoji postanejo, jim oče ne ve sporočiti boljšega, kakor svoj blagoslov. Vse drugače ravna duhovni pastirji po povelji sv. cerkve. Oni svojih vernih ne zapustijo ter jih vedno podučujejo in jim delijo pripomočke milosti Božje, dokler jih ne pripeljejo varno iz tega življenja v boljšo večnost. Še potem se jih mašnik spominja v molitvi in presveti daritvi; zakaj duhoven je tudi vaš srednik in zagovornik pred Bogom.

Kervavo spravno daritev na križu, katero je Sin Božji doprinesel na Golgoti, in s katero je naš dolg poravnal, je Kristus naš Gospod ukazal nekervavo obhajati in ponavljati. Zato je odločil Kristus svoje duhovne.

Pri presveti daritvi je duhoven v resnici srednik med Bogom in ljudmi. Od Boga je tu poklican in postavljen, da na mesto vernega ljudstva donaša njegove prošnje nebeškemu Očetu. Ob jednom pa pride na altar nevidno Jezus Kristus, večni in najvišji duhoven, spremenjeni Bog in človek, edinorojeni Sin Božji. Na njegovo povelje spreminja duhoven darove kot njegov namestnik. Kristus se poslužuje duhovna, da po njem govori, po duhovnu spreminja kruh in vino ter ponavlja skrivnostno spravno daritev, katero je opravil s svojo smertjo na križu. Tako stopi Kristus sam — edinorojeni Sin Božji — po mašnikovi besedi kot naš srednik pred nebeškega Očeta.

Zares! kako mogočna mora biti daritev sv. maše, katero opravljajo duhovni za verno ljudstvo in tudi za posamezne. Duhoven pa ostane namestnik Božji in pooblaščenec sv. cerkve tudi po opravljeni sv. daritvi, kedarkoli v imenu cerkve zaukazuje in kedar opravlja svoje molitve. Kakor je Kristus sam za sv. Petra posebno molil,¹⁾ in kakor je pri zadnji večerji ponudil kelih, rekoč: „To je kelih moje kervi, ktera bo za vas in za njih veliko prelita.“²⁾ tako moli tudi duhoven in opravlja sv. daritev za vse in posamezne, tako vodi in ravna tudi vse in vsakega posebej k večnemu življenju.

Tako je vam, ljubi kristjani! duhoven učenik besede Božje. On je vaš oče, ki vas krepča, da živite za Boga in po volji Božji. On je vaš srednik in besednik pri nebeškem Očetu posebno v daritvi sv. maše.

V serce me pa boli, ako pomislim, koliko fará je brez duhovnov in kako so dušni pastirji — marsikteri tudi v svoji sivi starosti — vsled pomanjkanja duhovnov preobloženi z delom. Zastran tega pomanjkanja duhovnov sta močno tožila že moja rajna sprednika škofa Valentin Wiery in Peter Funder. Čutila sta, da bo pomanjkanje še hujše nastalo. Obadva škofa sta razlagala v svojih pastirskih listih od 20. januarja 1878 in 18. januarja 1885, od kod da izvira pomanjkanje duhovnov in kako žalostne reči bodo nastopile iz tega. Rajni knezoškof Peter je omenil, da je bilo koncem leta 1884 praznih 80 fará, 100 kuracij in kaplanij, toraj je manjkalo takrat 180 duhovnikov.

To pomanjkanje je narastlo v zadnjih dveh letih tako, da je 209 duhovnij praznih in še ni upati, da bi v najbližnjih letih postalo boljše, temveč bati se je, da bode primanjkovalo še več duhovnikov. Delavnih dušnih pastirjev je bilo v začetku tega leta 316, praznih duhovnij pa 209, to se pravi: med peterimi duhovniki manjka dvojh ali vsak duhovnik ima skoro še enkrat toliko dela, kakor tedaj, ko bi bile nastavljene vse duhovske službe; razen tega ima pa duhovnik sedaj še zato več opraviti, ker so se močno pomnožile šole in šolski razredi. Kaj pa tako velikanško pomanjkanje duhovnikov pomeni, to nam bode še le prav jasno, ako pomislimo, da se razteguje večina fará in duhovnij visoko na gore in globoko v gorske kóte in da tretji del dušnih pastirjev že po 30, 40 in 50 let in še po čez službuje.

Če vse to preišlujem, zdi se mi, kakor da bi slišal žalujočo besedo iz Samuelovih dni: „Beseda Gospodova je bila redka v tistih dneh in nobeno razodetje ni bilo dano“³⁾ in besedo preroka Jeremija: „Poti Sijonski žalujejo, ker nizogar ni, ki bi šel na praznik;“⁴⁾ „Otročiči prosijo kruha, in nikogar ni, ki bi ga jim lomil.“⁵⁾

Kaj je torej storiti? kako v toliki sili pomoči dobiti?

(Konec prih.)

Zvel. Andrej Bobóla.

slovanski sv. mučenec, veliki poljski misijonar in ud Jezusovega društva.

(Njegovo življenje, in smert redkega mučenca in čudeži.)

Spisal po izvirnikih Alfons Luznik.

§. 1.

(Starost in sava mučenikovih prednikov. — Rojstvo njegovo. — Pervi njegov napredek. — Vstop v Jezusovo društvo.)

Ako se življenje vojskovodov, ki drugih kri v grozovitih bojih prelivajo, večkrat v debelih knjigah in

¹⁾ II. Tim. 4, 2. — ²⁾ I. Kor. 1, 20. — ³⁾ Jan. 20, 23.

¹⁾ Luk. 22, 33. — ²⁾ Luk. 22, 20; Mat. 26, 28. — ³⁾ I. buk. kralj. 3, 1. — ⁴⁾ Žal. 1, 4. — ⁵⁾ Žal. 4, 4.

prav nadrobno popisuje; s toliko večjo pravico smé se popisati življenje v posnemem in poduk onega, ki je svojo kri iz ljubezni do Jezusa prelil za katoliško vero. Bl. Andrej Bobóla je takov mučenec, čigar sveto življenje in neumorno apostolsko delovanje bode slovenskega bralca tem bolj zanimalo, ker je bil ta sveti mož rodom Slovan, in čigar smert je bila s tolikimi mukami spremljana, da smemo po vsi pravici reči o njem to, kar je zapisal sv. Ambrož o sv. Neži (v 1. knj. de Virginib.): „Appellabo martyrem, praedicavi satis. Prolixa laudatio est, quae non quaeritur, sed tenetur.“ —

Če prav so tega mučenca zasluge za katoliško vero jako velike, so se vendar le pičli ohranili spomini o apostolskem delovanju tega neustrašenega branitelja svete vere in visocega mučenca, bodisi vsled nepreterganih vojsk, še bolj pa po inovercih, kateri so zlasti v 2. polovici 17. veka ubogo Poljeko z mečem in ognjem pokončevali. Tako se je zgubil spomin marsikterega junaka, ki je v obrambo apostolskega sedeža prelil svoj pot in svojo kri.

Bl. Andrej Bobóla, ne manj sloveč zaradi svoje kerščanske popolnosti po neumornem trudu pridobiti Bogu zvestih duš, kakor tudi zaradi plemenitosti svoje kervi, rodil se je v poljski Sandomiriji, kamor so se bili iz Češke preselili slavni njegovi predniki že v 12. stoletju. Pervi, proslavivši se z junštvom sosebno v zmagi nad Turki in Ogri, ki so poljsko mejo pustošili, bil je sloveči Jak. Bobóla, graščak v Pijaski in Zaga-jevem. Kralj Boleslav je ovenčal te njegove zasluge s tim, da mu dovoli l. 1229. vtisniti v gerb znak meseca in zvezde. Ta Bobóla je na lastne stroške dal zidati prekrasen tempelj na čast vsem Svetnikom, ter vstanovil zajedno pri tem plemenito proštnjo. Dal je tudi ozališati drugo cerkev v Pijasku, katero so bili zidali njegovi predniki. V listini neke svoboščine podeljene opulanskem samostanu, imenovan je tudi neki Nikolaj Bobóla, zlahtnik kraljice Hedvige, soproge poljskega kneza Henrika (svob. l. 1258.)

Nič manj v krepostih in dostojanstvu ni bil Janez Bobóla, ki sta ga visoko čislala oba kralja Vojteh in Aleksander, brata sv. Kazimira. Janez je imel dva sinova: Jeronima in Krištofa. Poslednji se je oženil s plemenito Vitopolko, slavnoznano dobrotnico Jezusovega društva, in imel je iz tega zakona tri sinove: Andreja, Janeza in Nikolaja.

Andrej postane podkancelar kraljestva, služi zvesto dvema kraljema, ter umerje brez naslednikov. Tudi ta verli mož skazoval se je navdušenega dobrotnika in brambovca Jezusovega društva. Njegov brat Janez imel je tri sime: Gašparja, Boštjana in Jakopa. Pervi bil je kanonik in tajnik kraljestva, drugi je živel sloveč kot pobožen ud Jezusovega društva, in tretji tudi v visokem dostojanstvu vstanovil velik kolegij poljskemu plemstvu in bogato cerkev na čast sv. Ignaciju. Nikolaj, tretji sin Krištofa, imel je zopet dva sina, namreč Krištofa in Andreja, to je, ravno onega, čigar življenje, visoko krepost, apostolsko delovanje in grozno smert hočemo tukaj — se ve da ob kratkem — popisati.

Bl. Andrej zagleda svet na neki graščini plemenite svoje hiše l. 1592 kot pravi nasledovavec kreposti svojih prednikov in dedič one čiste ljubezni do katoliške vere, ki ni nikdar ugasnila niti opešala, temveč ktera jih je vselej nagibala v brambo in razširjanje katoliške oblasti.

Starši pošljejo že odraslega Andreja v domači kolegij, kateri je v onih časih slovel po vsi deželi. Že takrat je svetil svojim mladim plemenitim verstnikom kot zgledna zvezda, bodisi v krepostih, s katerimi se je odlikoval, ali v bogoslovskih in drugih znanostih, ker mu je milost sv. Duhá razsvitljevala in krepila um in

voljo, zaničevati vse bogastvo in nečimurne časti tega sveta, zmore nektere ne majhne napote, ta nastopi v sveto vojaštvo v Jezusovem društvu, v katero ga je sprejel 31. julija 1611. Pavel Boeza, tedanji provincijal litvanski. Vilensko novicišče, kamor je prišel naš Andrej, odperlo se je bilo zopet ravno pred letom poljski mladini. Tukaj končá dvoletje druge poskušuje kot popoln samostanski novinec.

§. 2.

(Uci se filozofije in bogoslovja. — Uci slovnico in postavsi mašnik udá se apostoljskemu delovanju.)

Združivši se z Bogom po prvih samostanskih obljubah in zapustivši novicišče kot jako čislán mladenič preseli se Andrej l. 1613 v akademični kolegij, da se ondi do dobrega oboroži z vsemi potrebnimi vedami. Ravno to leto se je bil ta kolegij zopet odperl. Mladenci iz prvih hiš vse Poljske so tukaj marljivo dijakovali, kjer jo tudi Andrej ostal sedem lét, da doverši vse znanosti bogoslovske in posvetne. Tudi v tem novem položaji se jako odlikuje kot živa elika kreposti in zerkalo svetosti. Filozofijo in bogoslovstvo posluša pri O. J. Marquar-tii, slovečem učenjaku in pobožnem možu; ali med prvim in drugim tečajem mora naš sveti mladenič poučevati slovnico, preje v brunsbirškem in potlej v pultovskem kolegiji. V tem časi je v mlada serca vsajal gujus in strah pred grehom pa živo ljubezen do Bogá. Mnogo izmed njegovih mladih učencev je postalo pozneje slovečih učenjakov in verlih kristjanov.

Pervo leto svojega filozofičnega dijakovanja (l. 1613) prejme naš Andrej manje rede v kapeli škofovske cerkve sv. Kazimira. Osem let potem podelí mu vilenski škof Abram Vojna poddijakonát, in kmalu potem dijakonát. Dan, kterega je bil Andrej mašnik posvečen, je tudi zato posebnega spomina vreden, ker je istega dne sveti oče Gregor XV v Rimu slovesno med svetnike prištel sv. Ignacija in sv. Frančiška Ksaverija. Čudno je tudi, da se je ravno ta dan posvetil v mašnika v Rimu O. Brunon sv. križa, ki je postal pozneje glasovit mučenec rimske cerkve, dobivši venec mučenstva v Etijopiji 12. aprila l. 1540 z O. Calderjem vred. Istega leta dobí vodstvo vilenskega kolegija O. Janez Gruzewski, mož redkih kreposti in znanosti. Le-tá berž spozná v Andreju visoko kerščansko gorečnost, ter ne zamudí priporočiti ga vsem dijakom kot sijajen zgled kerščanskega življenja.

Nekteri Andrejevi tovariši v bog. dijakovanju zaslužujejo tukaj posebno omeno. Tako neki Matija Kazimir Sarbijevec, venčan pesnik in jako sloveč pridigar; potem neki Andrej Rudomina, vnét dobrotnik vilenskemu noviču in drugi. Jako izverstni mladenči niso malo vpljivali na Andreja, da je čedalje bolj napredoval v pobožni gorečnosti in v svetih vedah. V obče je bila odslej njegova največja skerb natančno izobraziti se po tirjatvah sv. vstanovitelja, pa tudi po zakonih njemu toliko priljubljenega zavoda. Uril se je v bogoslovskih znanostih s tem večjo marljivostjo, in čem jasneje je spoznaval Boga s svojim umom, tem ožje se je z njim družil z jekleno svojo voljo. Tako neumorne zmožnosti pa niso mogle dolgo neznanne estati v Rimu. General Mucij Vitelleschi naroči litvanskemu provincijalu, Janezu Samiszevskemu, da se ima Bobóla — če tudi v tem slučaju pred postavnim obrokom — takoj prepustiti k sprejetju štirih redov, in to zaradi nevadnih predstev, s katerimi se pred vsemi odlikuje. V veliko veselje njegovih predstojnikov in tovarišev se to zgodi 2. junija leta 1620.

Po doveršenem bogoslovskem tečaju poverne se Andrej v tretjo poskušnjo, ter jo z izvertnim vspehom

dokončá 12. jul. l. 14. Istega leta sprejme poklic v Vilno. Tukaj deluje kot prefekt v cerkvi in kot pridigar! V vsakem obziru: na leci, v spovednici in v privatnem življenji skazoval se je posebno nadarjenega, in še več, od Božje milosti v živo prešinjena duhovnika. Njegova kerščanska poterpežljivost zbudi zgledovanje celo v mnogih plemenitaših, ki so se zbirali krog njega v kongregaciji Marije Device, kateri je bil predstojnik deset lét. Z osebami vsacega stanú ima tukaj občevati v svojem apostolskem poslu. Njegova sladka, ali ob enim premagovavna zgovornost ima vselej najočitniše, izvrstne vspehe v velikem številu spreobrnjenecv.

Ni čuda toraj, ako se njegova slava — po kateri pa nikakor hrepenel ni — razširja daleč okoli po deželi, kar se razvida iz sledeče prošnje Nahiela, varšavskega samostanskega predstojnika do provincijala Čertica (l. 1624): „Potrebujemo pridigarja, kateri umeje duše pridobivati nebesom, pa tudi v tem svetem delokrogu občevati z imenitniki; zato derznem se prositi, da nam v to dovoli Vaša visokočastitost očeta Andreja Bobólo.“ — Tako on; toda ker so v Vilni cenili Andrejev odhod kot preobčutljivo zgubo, ostane sveti mož na svojem mestu. Ko se v tem času vname kuga, streže ta apostelj bolnikom junaško zaničevaje vsakojake nevarščine. Vendar Bog noče še sprejeti darú njegovega življenja v tem, ko jih šest njegovih tovarišev pade v tem nevarnem poklicu.

(Dalje na sl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Dom katoliških rokodelskih pomočnikov.*) Preteklo nedeljo, 28. t. m., so katoliški rokodelski pomočniki imeli skoro nepopisljivo veselje. Veselje pa je bilo tudi sploh za katoliško Ljubljano. Bilo je preseljevanje v lastno novo hišo, potem ko so od družbinega začetka pomočniki katol. družbe bili gostači. Veselje delit ž njimi so prišli mnogi gosti od rokodelskih družb iz Novega mesta, iz Št. Vida, nekteri celo s Koroškega.

Slovesnost se je pričela v uršulinski cerkvi, kjer je o 1/2 10 g. dr. Marinko imel prav čversto pridigo o namenu katoliških rokodelskih družb in potem prelat dr. A. Čebašek slovesno sv. mašo in zahvalno pesem.

Po cerkvenem opravilu so z zastavami se podali v novo hišo, ktera v poljskih ulicah poleg Moškove hiše. Ob 11h so premilostni knez in škof dr. Jakop Misija med svojim spremstvom in azistencijo 2 kanonikov blagoslovili novo hišo, in zunaj v votlino nad velikimi vrati postavljeno podobo sv. Jožefa, ter so pokropili vse sobe in prostore v lepem poslopji. Pričujoči so bili: visokorodni gospod deželni predsednik baron Vinkler, mestni župan Grasselli, gg. Murnik in Dreo in veliko druge visoke gospode, tuji gosti in domači družniki, pa polno odličnega meščanstva in sicer sploh ljudstva.

Predno so višji pastir pričeli blagoslovljevanje so v plujivalu in z mitro na glavi imeli ginljiv govor. Zahvalili so se za to prelepo novo delo Bogu, potem gospodom društvenemu vodju, društvenikom in dobrotnikom. Povzdigovali so dobrotljivost te preblage družbe, nekoliko obširniše popisovali nevarnosti mladenčev, ki gredó po svetu in se nikomur ne vedó zateči, ter se velikrat popolnoma zgubé na duši in na telesu. Vse drugač je, ako so po mnogih krajih katoliške rokodelske družbe z lastnimi hišami, v katerih najdejo tudi na tujem zopet si očeta, društvenega vodja, in mater, sv. Cerkev, ter mnogotero pomoč. Zato so tudi sami pre-

svitli cesar pohvalili katol. rokodelske družbe in naravnost rekli, kako koriatne so za človeško družbinatvo in za cesarstvo. Pohvalili so premilostni višji pastir rokodelske pomočnike, da se po marsikterem zabavljanji zoper te družbe ne dajo zmotiti in podučili so jih, kako naj živé, da bodo vredni sinovi očeta Kolpinga. — Po doveršenem blagoslovu je tudi predsednik baron Vinkler spregovoril besedo gosp. vodju, da naj zraven svojega vérskega in uravnega uka pri rokodelcih povdarja tudi zvestobo in vdanost do presvitlega cesarja. — Gospod Gnejzda se je posledujíc zahvalil premil. gospodu knezu škofu in vsim pričujočim, in omenil, da mu bodo vselej sveti dani opomini oziroma na vero in na vérnos. in do cesarske hiše. Ob 12h je bilo doveršeno dopoldansko opravilo. —

Obed so imeli v gostilni „pri Zvezdi,“ kjer — se vé — se niso pogrešale priserčne napitnice in zdravice.

Ob 4 popoldne so imeli slovesne litanije v uršulinski cerkvi, potem pa so se podali skupno na pokopališče k sv. Krištofu in sicer k grobu ustanovitelja rokodelske družbe v Ljubljani, r. profesorja dr. Vončina.

Zvečer ob 6 je bila „Beseda v novi hiši, ki se je končala še le po osmih. Poslušavstva je bila polna sobana.

Nova hiša zraven višjih namenov ima biti tudi kraj vedril in poštenih zabáv. To se je začelo zvečer ob šestih, ko je gosp. vodja stopil na oder, pozdravil številno družbo, vošil novi napravi tisti „mir,“ ki ga je Gospod prinesel na zemljo, in potem bral tudi mnoge pozdrave od bratovskih družb, ki so dospeli za ta veseli dan od daljnih in od bližnjih krajev. Tako je n. pr. čestital škof Gruša celo iz Belgije, kjer se zastran zdravila nabaja v morskimi toplicah; enako naslednik Kolpingov gosp. Schäfter iz Kolina; vojak in podčastnik Pogačnik, bivši družbenik, iz dolenskih Toplic, družba iz Novomesta itd. Živa „Slava“ in serčno veselje bilo je odgovor vsim zunanjim družbam in prijateljem, ki so se spominjali slavnega dneva ljubljanskih gg. pomočnikov.

Gosp. rokodelec Milavec je potem v priserčnem ogovoru tovaršem ob kratkem pojasnil, v kaj jim bode to ljubo poslopje služilo, kako se bodo po gorkem pótu o prostih urah tukaj shajali k prijaznim pogovorom, koristnih rečí se učili, pošteno se vedrili, tuje tovariše in goste priljudno sprejemali itd. Torej sto- in tisučkrat pozdravlja srečni dan, ko je njih novi dom doveršen; zahvaljuje se gosp. vodju in dobrotnikom in kliče od Boga blagoslov nad pošteno rokodelstvo.

Verstila so se nadalje pesmi domačih, novomeških in št. viških pevcev, sprejemane z velikim dleskanjem in pohvalo. Smešna in podučna igra „Rokodelska družba“ je doveršila veselico. Poslušavec je bilo polno odličnih in iz vsih stanov.

Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo in njegovo novo hišo!

Z Verhnike, 30. avgusta. (*Sprejem vč. g. dekana Jan. Koprivnikarja.*) Prekrasno slovesnost obhajal je danes naš terg. Odložili smo žalno obleko; rana, ki nam jo je usekala prebritka smert rajnega gosp. dekana, zacelila se nam je danes popolnoma, kajti prav danes dobili smo novega dušnega pastirja in dekana.

Že tri d. poprej delale so se priprave za dostojni sprejem toli zaželjenega očeta. Mlado in staro, vse je delalo, da počastí, kar največ mogoče, prišlega gospoda očeta. Postavljali so se mlaji, pletli venci, delali slavoloki, razobešale zastave i. t. d. Vse je željno pričakovalo današnjega dué. — In prišel je.

Ob treh popoldne, bilo nam je naznanjeno, da se pripeljejo naš novi dušni pastir. Zbralo se je na do-

govorjenem prostoru več tukajšnjih posestnikov in veleposestnikov, gosp. administrator T. Potočnik, več gosp. vradnikov in tergovcev, da se popeljejo do „Stare šrange“ naproti prečast. g. dekanu. Ondi bil je postavljen prvi slavolok z napisom:

„Oj oče mili, ljubljeni,
Bodite nam pozdravljeni!“

Okoli treh došli so gosp. dekan v spremstvu gg. L. Jerana in Jos. Jeriča do tam. Tu pozdravilo jih je v imenu naproti došlih več gospodov, kakor administr. T. Potočnik, g. župnik Fr. Dolinar, s čverstim govorom g. Kotnik, tovarnar in vel. posestnik, in še nekteri drugi gospodje. Po iskreni serčni zahvali, katero so prečastiti dekan vernili prijaznemu pozdravu, pomikal se je sprevod mnogih kočij dalje proti Verhniki.

To so s holmca sv. Trojice takoj opazili naši verli fantje in ko bi trenil, zagermeli so štirje topiči v znamenje, da se gosp. dekan in obilno spremstvo v kočijah že bližajo tergu. Na ta poziv oglasili so se zvonovi v vseh treh cerkvah. Oj, kako milo, kako radostno so peli! —

Kmalu so bili pri prvih Verhniških hišah, kmalo dospeli v terg. Tu čuj, — zopet mogočni poki s hribčeka sv. Trojice in enako tam gori pri župnijski cerkvi. Vse, vse je pozdravljalo toli doželjenega očeta!

Na Bregu bil je postavljen drugi slavolok, in dalje gori po tergu, — lej, — tu zastava, tam zastava, tu mlaj, tam krasno okinčane bojce, tu slavolok in dalje gori zopet slavolok, vsi z mično lepimi napisi.

Še dobrih šestdeset korakov je do farne cerkve. Tu je majhen mostič in ravno pred njim dvigal se je zopet lep slavolok. Od tam do cerkve pa so bili na obéh stranéh ceste razversteni požarni brambovci in pa šolska mladina, dečki in deklice, lepo belo oblečene, s šopki v rokah. Toda le ne prehitro dalje! Na omenjenem mostiči, lej, stoji krog deklice s prelepim šopkom v roci velika množica ljudsva.

Tu stopili so namreč vsi gg. duhovni iz vóz, deklica, hčerka že omenjenega g. Kotnika, podá gospodu dekanu šopek in govori prav mičen daljši pozdrav. Zahvalili so se gospod dekan v lepih, duhovitih besedah in grejo dalje. Pri cerkvi bil je prizor najlepši. Tu vihrale so prekrasne in premnoge zastave. tu bil je postavljen mogočen mlaj, najlepši slavolok, zali napisi pozdravljali so tu novega gospoda dekana.

Verhu stopnic stala je mala belo oblečena deklica, hčerka g. Tom. Javornika. Ta podala je na okinčani blazini gospodu dekanu cerkvene ključe, in govorila jim je naslednje besede:

„Ključa dva podajam tu
Vam, častiti gospodar;
Pervi Vašega domu,
Drugi cerkve bo vratár.
O naj pač i tu, i tam
Srečno vse se steka Vam!
Naj v tem lepem domovanji
In še v lepšem blagostanji
Čuva Vas Gospod.
Naj bi zdravi in veseli
V njem prav mnogo lét živeli
V varstvo, v bran sirót!
V cerkvi pa, v tem božjem hrami
Naj Vaš glas spodbuja, drami
Mlačne, grešnike;
Da z gorečo Vi besedo
Vso Vam izročeno čedo
Izveličate.“

Zahvalivši se zopet šli so gosp. dekan v cerkev. Orglje so zadonele in pevcí zapeli mogočno: „Pozdrav-

ljen, novi župnik!“ Potlej dali so g. dekan blagoslov in gospodje podali so se iz cerkve v župnijo, na kateri poti so zopet šolski otroci in požarna bramba delali špalir.

Res, krasna slovesnost!

Bog daj, da naš novi gosp. dušni pastir, ki smo jih danes tako slovesno sprejeli, dolgo, dolgo pri nas ostanejo v sreči in zadovoljnosti, vživaje ljubezen, vdanost in pokorščino svojih ovčic. Zatorej zakličemo h koncu, kakor je stalo na slavoloku pred cerkvijo:

„Vladar neskončni, glej na nas,

Ter vliši naših prošenj glas:

Ohrani nam očeta

Prav mnoga, mnoga leta!“ Šarovčev.

S. CONGREGATIO INDULGENTIARUM.

DECRETUM. Ordinis Carmelitarum antiquae Observantiae de scapulari B. M. V. de Monte Carmelo a simultanea plurium scapularium traditione excipiendo.

Ab inito hujus saeculi in usu esse coepit quatuor Scapularium simultanea et compendiosa traditio, nempe SS. Trinitatis, B. M. V. de Monte Carmelo, Imaculatae Conceptionis, septem Dolorum, quibus nuperrime additum est quintum, scilicet Scapulare rubrum Passionis D. N. J. C. Haec facultas benedicendi imponeutique simul praedicta Scapularia collata primitus alicui religioso Institutio, tempore praesertim SS. Missionum, breviori adhibita formula a S. R. C. adprobata, deinde Sacerdotibus quoque saecularibus indulta est, qua etiam extra tempus SS. Missionum peragendarum ipsi utuntur. Quamvis autem haec agendi ratio fortasse contulerit ad istorum Scapularium receptionem facilius propagandam, ea tamen occasio fuit cur praecipuus ille honor, quo christifideles Scapulare carmeliticum quavis aetate celebrarunt, imminueretur, et fervens erga illud devotio aliquantalum tepesceret. Porro Scapulare Carmelitarum, quod nobilitas ipsa originis, veneranda antiquitas, latissima ejusdem in cristiano populo pluribus abhinc saeculis propagatio, nec non salutare per illud habiti pietatis effectus, et insignia quae perhibentur patrata miracula mirabiliter commendant, omnio postulare videtur distinctionem honoris in ipso receptionis ritu, ut non quidem cum aliis commixtim, quasi unum ex pluribus, sed prout in sua primitiva institutione illud beatissima Virgo uti tesseram propriam sui Ordinis tradidisse fertur B. Simoni Stokio, fidelibus quoque distinctim tradatur, nec cum aliis simul Scapularibus connuberetur. Ex quo procul dubio fiet ut illa singularis omnino, universalis et constans totius catholici Orbis religio integra servetur erga hoc sacrum Scapulare marianum quod veluti autonomastice Scapulare audit, ure meritoque orta ex eo quod, uti traditur, pientissima Virgo speciales favores, gratias et privilegia conferre sponderit devote gestantibus hoc suum praedilectionis signum.

Haec sedulo perpendens hodiernus Vicarius carmelitici Ordinis antiquae observantiae Rmus P. Angelus Savini honori simul consulere exoptans et devotioni sacri Scapularis B. M. V. de Monte Carmelo, instantibus quoque sui Ordinis Fratribus, huic S. Congregationi Indulg. et SS. Reliq. sequens dubium discutiendum proposuit:

„Utrum conveniens sit scapulare B. V. M. de Monte Carmelo, honoris et devotionis causa, separatim potius et distincte, quam cumulative et commixtim cum aliis quatuor vel pluribus Scapularibus benedicere et imponere?“

Emi ac Rmi Patres in generali Congregatione apud Vaticanum habita die 26 Martii 1887, re mature perpenſe, reſcripserunt: „Affirmative: et conſulendum SSmo, ut Indultum huc uſque in perpetuum conſeſſum, etiam Regularibus Ordinibus et Congregationibus induendi chriſtífideles Scapulari carmelito commixtim cum aliis Scapularibus revocetur, et ad determinatum tempus coarctetur neque in poſterum amplius concedatur.

Facta vero de his relatione in audientia habita die 27 Aprilis 1887 ab infrascripto Secretario Sanctiſſimus D. N. Leo Papa XIII Patrum Cardinalium reſponſionem adprobavit, decrevitque ut praefatum Indultum in poſterum non amplius concedatur, ac illi omnes, etiam Regulares Ordines vel Congregationes, quibus Indultum ipſum, quocumque nomine vel forma ab Apostolica Sede eſt conſeſſum eo tantummodo ad decennium perfruantur ab hac die computandum.

Datum Romae ex Secretaria ejusdem S. Congreg. die 27 Aprilis 1887.

Fr. THOMAS M. CARD. ZIGLIARA, Praef. ALEXANDER Ep. Oenſis. Secret

Razgled po svetu.

Iz Dunaja bodejo poslali svetemu očetu o povodu njegove zlate maše zlat, z dražimi kamni okrašen križ v dar. Pravijo, da je veljal nad 100.000 goldinarjev. Cesar sam je dal v ta namen 20.000 goldinarjev; drugo pa je zložila plemenita gospoda. O povodu papeževega pisanja do državnega tajnika kardicala Rampolla so se naš cesar, kraljica - vladarica španjska in kralj portugalski berzobjavno zahvalili svetemu Očetu, ker so se blagovoljno spominjali njihovih vlad v osem pismu.

Cesar Viljem je podaril zlatomašniku svetemu Očetu dragoceno mitro. Pruski poslanec pl. Schlözer izročil jo je 27. julija, dan pred svojim odhodom na odpust, z lastnoročno pisanim voščilom sivostarega vladarja vred njegovi Svetosti. Mitra sama je jako umetno in vkusno z zlatom vezena, ter z lepimi briljanti, rubini, smaragdi in safiri okrašena. V pismu naznanja cesar svojo zadovoljnost, da sta papež in on v svoji starosti mogla napraviti verski mir. Papež je na-to voščilo precej odgovoril z lastnoročnim pismom, v katerem se cesarju serčno zahvaljuje za naznanjeno sočutje.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec september (kimovec) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Poklic v redovniški stan.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

Kaj bi bilo iz sveta brez redovnikov! je rekel enkrat Gospod sv. Tereziji; danes pa moramo skoraj vzklikniti: Kaj je iz sveta postalo! Kaj je postalo iz sveta, odkar se je jel boriti proti svetim redovniškim stanovom, odkar se še celo prizadeva, da bi to Božjo sadico popolnoma spravil z zemlje.

To Božjo sadico, pravimo; kajti bistvo redovniškega stanú izvira od Boga samega, in ko bi kdaj ta stan zginil z zemlje, tedaj bi bilo to gotovo znamenje, da nas je tudi Božje kraljestvo popustilo; bistvo redovniškega življenja, hrepenenje po popolnosti, ki se kaže v spolnovanji prostovoljnih svetov, vednega uboštva, devištva ter radovoljne pokorščine izvira od Jezusa Kristusa samega, to bistvo je njegov nauk ter sad njegovega vzgleda. Da, še več; kakor ne more Kristusova

Cerkev, ker on sam ji je zagotovil njen obstoj, kdaj prenehati, tako tudi ne more to hrepenenje po kerščanski popolnosti kdaj izginiti. To hrepenenje deli s Cerkvijo veselje in žalost, čast in zaničevanje, boj in zmago. Vsaka rastlina, ktere ni zasadil moj nebeški Oče, t de izkoreninjena, je rekel Gospod (Mat 15, 13), in tako je bilo že marsiktero zelišče greha in krivega uka uničeno. Pa tudi plevél nevere in razuzdanosti, ki že sto let tako bujno raste ter svoj strup obrača posebno proti redovniškim stanovom, ne bode mogel teh uničiti, ampak bode sam enkrat ob svojem času s korenino izrovan. Toda kaj je vendar med tem ta plevél iz sveta naredil?

Že skoraj 400 let je, odkar so zvití ljudje, ki tega, kar so vendar Bogu obljubili, niso hotli spolniti, razglasili vse obljube za ničeve, in vsako kerščansko popolnost razvpili so za pregrešno prederznost, ter so začeli redove in redovnike z vsemi sredstvi preganjati in kjer mogoče uničevati. Pozneje so brezverci vstali, in ker so Kristusa sovražili, tedaj se je obrnil njih serd čisto naravno proti njegovim naj zvestejšim posnemalcem, redovnikom. Dobili so v roke moč ter so mnogo redovniških hiš spraznili, mnogo dežel skoraj popolnoma te šibe, kakor so menili, osvobodili. In kaj je sad? Samostani so postali vojašnice, norišnice, jetnišnice, kaznilnice ter prisilne delavnice — ki seveda same na sebi nikakor zlo niso, pač pa glasno o zlu pričajo; — a ni jih bilo dosti, staveli so nove ter jih še vedno pridno dalje zidajo. In bode li slednjič pomagalo? Kje prav za prav se pogreša? Kaj je naša bol? V vednem strahu smo pred vojsko, tožimo nad vedno se množečo nezvestobo in nevéro, razuzdanostjo in neredom, nad vedno manjo ljubeznijo in pravičnostjo v človeški družbi, vse pričakuje s strahom in trepetom splošnjega prevrata, ki lahko že danes ali jutri pretrese svet.

Kje iščimo vzrokov temu?

Gotovo so ti trije, ktere je že apostelj imenoval in o kterih je rekel, da vladajo svet, poželenje oči in mesa ter napuh življenja, ali lakomnost, nasladnost in pa neukroten, razuzdan napuh, ki ne mara slušati. Saj ni prepovedano, tudi v sedanjem času ne, da se ne smeš zmeniti za čast in dobro ime, da ne smeš braniti svojih pravic ter se ustavljati prederznosti; uikdo ti ne brani, da se mladosti in moči ter sploh življenja pošteno veseliš, da skerbiš za posest, ob kratkem, za gotov živež. A človek v skerbi za telesni blagor le prerad predaleč sega že po svoji naravi; in odkar se ga je zbog nespametnega brezverja misel polastila, češ, da je neomejen gospod zemlje in časa, ter da se mu ni potreba brigati za nobenega Gospoda nebu, ter za nikako večnost, tedaj še le je postal postal v pravem pomenu besede hlapec svojih strasti in je padel zbog svojih neukrotelih poželenj v grozno revo.

Nasproti pa nas uči Jezus Kristus ter spodbuja k nebeškemu mišljenju, zatajevanju, ponižnosti v uboštvu, čisosti in pokorščini, ter svoje besede z vzgledom poterjuje. Prav tako uči tudi sv. Cerkev, ter da njen uk poterjujejo z djanji, so pred vsem poklicani redovniki; in tako je prav in potrebno, kajti sicer bi svet besedi Božjega uka ne verjel. Tudi drugi so že o uboštvu pridigovali, a pisali so svoj uk na zlatih mizah; oni so sramožljivost, poštenost, pokorščino priporočevali, sami pa niso marali služiti ter nikacega veselja si odreči; a ljudje so bolj gledali na njih djanja, kakor na njihove besede. In tako je še tudi dandanes; vse govorjenje o vrednosti ter časti dela, o sreči in o miru, ki ga vživa, kdor tiho in pobožno služi, da je bolje slušati kot zapovedovati, in bolje krivico terpeti, kakor krivično delati, ne bo ljudi pripravilo, da bi verjeli, ako se

učitelj sam ne trudi ter sam nima veselja do Božje in človeške službe, do uboštva in ponižnosti, do zatajevanja in poterpljenja. Še celo onemu niso verjeli, ki je okusil vse, kar mu je zaželelo njegovo serce, in ki je potem iz skušnje mogel reči: nečimernost čez nečimernost, in vse je nečimernost in mučenje človeškega duhá. Moral je priti Jezus Kristus, kateri, če prav mu je bilo veselje na ponudbo, je smert na križi preterpel ter zaničevanja ni zametaval. Temu so sledile cele trume mučencev in spoznovavcev in devic, trume redovnikov, ki posnemajo njegov izgled ter svetu ž njim svetijo, kateri v veselji, katero uživajo v Gospodu pridigajo: Vse je nečimerno, razun Boga ljubiti in njemu samemu služiti!

In, hvala Bogu, vedno še, tudi dandanes še, kakor sovražniki sami pripoznavajo, dela čuda milosti. Svet bi pač gotovo onim, ki ničesar več ne morejo upati na zemlji, dovolil, da gredó v samostan, da ondi iščejo nebés; Gospod pa tudi in pred vsem naj raji kliče srečne, on hoče v dar pervence, naj izverstneje: in oni pridejo, se vé, da ne tako mnogoštevilno kakor nekdanj ob času kacega sv. Bernarda. Ko se je sv. Bernard s svojim stricem in s 4 svojih bratov in z drugimi, ktere je bil za to nagovoril, na pot napravil hoteč iti v samostan, dobí na ulici svojega naj mlajega brata Nivarda, igrajočega se s tovarši. „Nivard,“ mu reče Guidon, stareji Bernardov brat, „mi gremo v samostan ter ti zapustimo vso dedšino. Sedaj si gospod vseh naših posestev.“ Nivard odgovori: „Teda j hočete imeti nebesa za-se, meni pa zemljo dati! Resnično, ta delitev je vse preveč nejednaka!“ In šel je za brati. Časi so sedaj drugačni postali, in ta klic Gospodov ovirajo mnogi zaderžki. S skupno Cerkvijo duh časa redovnike, in te prav posebno preganja in stiska, zaničuje, obrekuje ter sovraži zbog Jezusovega imena. Toda to bi plemenita in resnično kerščanska serca še le prav zelo mikalo. A tu nečesa pomanjkuje. Perva vzgoja že in prvi poduk, vsa tla, iz kojih rastemo, in zrak, ki ga sopemo, in hrana, ki jo uživamo kot otroci svojega dosti znanega veka, vse to je tako vrejeno, da posvetne in poveršne, na naj bližje in navadno omejene, slabotne, nasladne, mesene ljudi izreja, ljudi, ki niso za višje namene, za večje darežljivosti, za stalniše navdušenje. K temu pride še popolnoma nespametna ljubezen do otrok in staršev, ljubezen do rodu ter svojega naroda i. t. d., ki veliko, svet obsezajočo ljubezen do Kristusa ovira; k temu često dosti zgodaj že naravnost zapeljevanje v nevero in nenravnost, ko vendar klic Gospodov le čista serca razumejo in le taka njemu ugajajo, ko mu le verni morejo slediti ter ga spolnovati. Gotovo vert Gospodov tudi dandanes ni opustošen; a veliko rastlin zanj odločenih se že v kalu uniči, ali se vsaj ne presadé v svetišče ter zgube tako veliko veliko bogatih milosti.

Škoda je velika, tudi za one osebnosti, ki svetega klica ne slišijo ali mu kljubujejo, pa tudi za vso Cerkev; na drugi strani pa bi bila korist in blagoslov, če bi zvesto sledili, za nje in za mnoge neprecenljiva.

Po pravici smo v skerbeh zbog tega, kar pride. Toda naj se zgodi, kar hoče, nič nam ne bo moglo škodovati, če smo pripravljeni. Prosimo toraj Gospoda, da pomnoži trume vojščakov za dan boja; sledimo naj prvo sami iz celega serca Njemu, ki nas kliče k vsemu dobremu ter naj boljemu, in molimo, da prijatelje svojega serca k vsi popolnosti pokliče od blizo in daleč, ter da spopolni v kljub hudim časom število svojih izvoljencev.

b) Posebni nameni:

6. *S. Caharija*. „Duhovni in obhajanci“; obnovljenje keršč. družine v ljubezni Božjega Serca; osvobojenje

duha od nečistosti in nezmernosti; več v zaupanji v Boga omahovajočih.

7. *S. Regina*. Za zavernitev ženstva k ponižnosti in pohlevnosti; velika zla v versko-mešanih občinah; več na duhu bolnih in hudo skušanih.

8. *Marijino rojstvo*. Papež in kardinalski zbor; za razširjanje marijanskih tergovskih kongregacij, posebno po Avstriji.

9. *S. Korbinijan*. Nadškofija freiburška; za odvernitev žganjske in prostožidarske kuge; zauemarjeni otroci; neka zelo važna zadeva.

10. *S. Pulherija*. Ženski redovi in kongregacije; za srečen izid zelo važnih zadev; za razsvitljenje v važnih odločbah službe in poklica.

11. *Marijino ime*. Cesar avstrijski; za serčnost in stanovitnost vrednikom in sodelovalcem katol. tiska; Ogerska.

12. *S. Gvidon*. Za prospéh katol. društev; za zidanje in ohranjenje mnogih dobroteljih naprav; hudo skušan.

13. *S. Notburga*. Kmečki stan in keršč. posli; za duhovno obnovljenje več oslabeledih mladenških in deviških zvez.

14. *Povišanje sv. Križ*. Škofje sv. Cérkve; od lakote in sicer zelo stiskani misijoni v Tonkingu; bolnišnice.

15. *S. Nikomed*. Za vstanovitev katol. tergovske šole; več vsakemu vpljivu zapertih mladenčev; za dolžno vdeležbo volitev.

S. Ljudmila. Česka; samostani Marienthal in Mariensteru; za vredno podelitev več osirotelih župnij.

17. *Rane sv. Frančiška*. Katoliška Cérkev na Nemškem; III. red sv. Frančiška; dve kat. občini.

18. *Marija 7 žalost*. Z molitvenim apostoljstvom posebno združeni redovi; za osvobojenje od žalosti, ki ni od Boga.

19. *S. Januvarij*. Italija; kat. Cerkev na vzhodu in v Rusiji; za obvarovanje pred naglo in neprevideno smertjo; za sozidanje več duplin v Lurdu.

20. *S. Ecstahij*. Kat. Cerkev na Irskem; več otrók v brezvérski tovaršiji; za pridobitev vernih zdravnikov; zavod sv. Bernarda v Hanavu. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Za odvernjenje prehudlega terganja v zobéh na prošnje N. lj. Gospé, sv. Polone in vsih izvoljenih Božjih. — Deklica, katera zlo želí priti v samostan, prosi da bi jo po „Danici“ v molitev priporočili, da bi ji Bog dal na priprošnjo Marije naše lj. G. Presv. Serca, sv. Autona Padovanskega to milost doseči. — Vterjenje zadobljenega zdravja nekemu gosp. duhovnu. — Dijaki na počitnicah, da bi dajali dobre zglede. — Na nogi hudo bolna žena, da bi jo Bog družini ohranil, in za voljno poterpljenje. — Mati priporoča otročiča, ki prav težko govori, za pomoč, da bi jenjale priteznosti in ovire v izrekovanji. — Naši

lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Frančišku priporočen za premaganje skušnjav, posebno nečistih, pa za stanovitnost zoper pijanost, za odverujenje sovražnikov itd. — Trije otroci. še v mlado-stnih letih v službah, da bi bili obvarovani zapeljanja. — Že od 25. sušca na nogi hudo bolna oseba priporočena za pomoč v Jezusovo in Marijino Serce, pa za priprošnjo sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku. — Prav hudo bolan duhoven za poterpljenje in ločitev v Jezusu.

Zahvale.

V strahu, da me utegne zadeti neozdravljiva bolezen, sem obljubila iti pod Rožnik k Lurški M. D., nji na čast moliti rožni venec, sv. Antonu na čast dati opraviti eno sv. mašo in omoliti pobožnost 9 torkov, tudi naznaniti po Dan., ako bom uslišana, v čast Božjo, Materi Mariji pomočnici, sv. Antonu in drugim svetnikom, ktere sem na pomoč klicala. Ker mi je prošnja uslišana, torej lepo prosim, naznanite to po „Danici.“ Trud Vam Bog 1000krat poverni! N. N.

Ljuba Danica, prosim naznani prav iskreno zahvalo trojedinemu Bogu, kateri je na močne in dobrotljive prošnje Naše lj. Gospe presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega ohranil še pri življenji že v smertni nevarnosti bivajočega dobrotlj. duhovnega pastirja, kakor tudi za najdenje zgubljenega denara, ker ni bilo upanja, da bi se zopet dobil. —r.

Naznanjam vsem častivcem Naše ljube Gospe presvetega Serca, da sem mnoge in znatne pomoči že prejel po prošnji Naše ljube Gospe presvetega Serca v dušnih in telesnih potrebah, zlasti pa pretekle dve zimi. Zboleli so mi bili moja posterna mati prav hudo; rabili smo razne zdravila in sem še zraven obljubil, če jim Bog na prošnje Naše ljube Gospe presv. Serca še podelj ljubo zdravje, da hočem po „Danici“ naznaniti. In res, v malo dneh se jim je popolnoma zboljšalo; torej iz dna serca zakličem: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, bodi vekoma, hvaljena in prosí še zanaprej za nas Boga! Z Gorenjskega. J. Š.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (40letnica.) Čast. g. Jan. Toman, župnik v pokoju, zdaj v opravi pri cerkvi križanskega reda v Ljubljani, je na Vel. Šmaren pri sv. Petru slovesno obhajal svojo 40letnico. Bil je namreč ondi več časa duhovni pomočnik, pozneje župnik v Št. Heleni itd., poslednjič 10 lét nemški pridigar pri novi cerkvi sv. Antona v Terstu. Opomniti je, da g. Toman je bil posvečen še le 31. jul. l. 1847, star 22 lét. Pridigal mu je pri slovesnosti preč. g. prof. dr. Fr. Lampe.

Čč. oo. Frančiškani okrajine sv. Križa imeli so 23. t. m. kongregacijo, pri kateri so se zgodile sledeče spremembe:

Na Tersatu gvardijan: P. Julij Brunner. Vikar: P. Pacifik Fister. V Novomestu: Gvard. Inocencij Koprivec. Vikar: P. Hugolin Sattner. V Kamnik prestavljen je radi bolehnosti: P. Albert Pintar. Na Klanjcu gvardijan: P. Rajmund Podlipec; vikar P. Emanuel Topolnik. V Karlovcu gvardijan: P. Robert Dolinar; vikar: P. Ivan Ev. Zibrat. V Jaski: vikar P. Felicijan Mata vž; — pridigar P. Bonifacij Pavliček.

Dr. Jos. Stadler, presvitli nadškof verhbosanski in metropolit za Bosno in Hercegovino, odlikovan je od Nj. Veličanstva cesarja in kralja z velikim križem Franc-Jozefovega reda.

Koliko opravijo satan in njegovi sužnji s preganjanjem jezuitov? — Slavna družba Jezusovega reda

šteje sedanjo dobo 12.000 udov; pred 50 leti jih je imela samo 2684, je tedaj v 50 letih postala skoro štirikrat tolikošna, kakor piše „Kat. Dalmac.“

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: V pokoj sta stopila čč. gg.: Lovro Kramberger, župnik pri sv. Križu na Murskem polju, in Jožef Hajšek, kaplan v Skalab. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Fr. Rožkar od Male nedelje v Zavreče, Fr. Slavič od Zavreč k sv. Antonu v Slov. gor.; Mart. Kralj od sv. Antona k Mariji Snežni, in Jernej Pernat od Marije Snežne k Mali nedelji. — Za kaplana sta nameščena čč. gg. novomašnika: Janez Spende v Skalab, in Martin Heric v Rajhenbergu.

Spremembe v Mariborskem in Trojiškem samostanu. O. Kalist Herič je superior in župnik pri sv. Trojici v Slov. gor.; P. Nikolaj Mežnarič je gvard. in P. Mansuvet Bernardič, župnik v Mariboru. — Za kaplane pridejo: P. Elekt Hamler in P. Nazarij Schönewetter v Maribor; P. Filip Perc k sv. Trojici, in P. Prim. Čuček v Gradec.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Neimen. 2 stari dvajsetici. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — Čast. g. župnik A. Jamnik 4 gld. — Preč. g. dek. J. Kogej 1 gld. — Čast. g. Fr. Tavčar 2 gld. — V dober namen 1 gld. — Čast. g. župnik M. Preželj 3 gld. — Neimenovana oseba 1 gld. — Mr. M. P. 10 gld. — Iz Preserji 1 gld. — Preč. g. župnik J. Potočnik 1 šmarni terdnjak.

Za sv. Detinstvo: Iz Preserji 1 gld. — Mr. M. P. 50 gld. — Čast. g. Alojzij Kummer, župnik na Berdu, 1 gld. 5 kr. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 2 gld. — Iz Budanj 13 gld. 70 kr. po č. g. J. Skvarču. — Iz Samobora po č. g. P. Timoteju Solemnu 10 gld.

Za sv. Očeta: Mr. M. P. 50 gld. — Iz Idrije v farni cerkvi darovanih 34 gld. 20 kr.; za kelihe preč. g. dek. J. Kogej 5 gld., čast. g. J. Juvan 2 gld. — Iz Mavčič (za zlato sv. mašo) po č. g. župniku 31 gld.; (za kelihe) č. g. M. Preželj 3 gld. — Iz Preserji 1 gld. (za kelihe). — Po č. g. župniku Jan. Tavčarji 16 gld. — Čast. g. župnik Ant. Jamnik 3 gld. — Iz Št. Vida pri Ip.: po č. g. J. Demšarji: 15 gld. za dar zl. maše, 2 gld. za kelihe.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Vavta - vas 4 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Preč. g. dr. L. 5 gld. — Mr. M. P. 10 gld. — Preč. g. župnik Fr. Karun 20 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Iz Mavčič 5 gld. — Mr. M. P. 5 gld.

Za Marijanišče: Mr. M. P. 5 gld. — Čast. g. Jan. Müller 2 gld. — Č. g. M. Sajè 1 gld.; po čast. g. Jož. Lavriču iz Žirov 10 gld. za zidanje.

Za afrikanski misijon: Neimen. 1 gld. — Čast. g. župnik J. Demšar 1 gld.

Za pogorelce v Vel. Pecah v Št. Viški fari: Neimen. 2 stari dvajsetici.

Za srednje-afrikanski misijon: Č. g. M. Preželj 1 gld.

Za bratovščino S. R. Telesa: Iz Št. Vida pri Ip. po č. g. J. Demšarju 24 gld

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Po čast. g. župniku Jak. Dolencu z Iga 5 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

J. V. v M.: Na Vaše vprašanje, ktere bukve bi bile primérne? odgov.: Morebiti „Dušna paša!“